

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 248

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 aprilie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 97 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 și art. 244 ¹ din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 98 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă	3–4
Decizia nr. 107 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	5–6
Decizia nr. 114 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6–8
Decizia nr. 127 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45 ¹ , art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (3 ¹) și (3 ⁵) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	8–12
Decizia nr. 128 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 și art. 244¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 2 și art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Doina Scurtu în Dosarul nr. 7.784/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 5R din 5 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.784/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 2 și art. 244¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Doina Scurtu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cereri de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât stabilesc facultatea, și nu obligația instanței de a suspenda cauza, în cazul în care soluționarea procesului depinde de existența sau inexistența unui drept care face obiectul altei judecăți, dând posibilitatea judecătorului să interpreteze textul procedural, aducând astfel atingere drepturilor și intereselor lui legitime.

Cu privire la dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, autorul excepției de neconstituționalitate susține că acestea sunt neconstituționale, întrucât „judecătorii își permit să aplice legea interpretativ și facultativ, ceea ce conduce la păgubirea drepturilor părților garantate de Constituție și legile în vigoare”.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actul de sesizare, îl constituie prevederile art. 244 alin. 2 și art. 244¹ din Codul de procedură civilă. În realitate, din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 244 alin. 1 pct. 1 și art. 244¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 244: „*Instanța poate suspenda judecata:*

1. *când dezlegarea pricinii atârnă, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți;*”;

— Art. 244¹: „*Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*

Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție și în art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, referitor la dispozițiile art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 29 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 26 februarie 2004, Curtea a statuat că, având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecării, instanța este chemată să cenzureze toate acele cazuri care ar putea constitui pretext pentru tergiversarea judecării. Prin urmare, lăsarea măsurii suspendării la aprecierea judecătorului, atunci când dezlegarea pricinii depinde de existența unui drept care face obiectul unui alt proces aflat în curs, este menită să îi permită acestuia să își exercite rolul activ, sancționând eventualele tentative de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale, incontestabil mai eficient decât în situația în care suspendarea ar avea caracter imperativ.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul excepției nu arată în ce fel dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor art. 124 din Constituție, iar simpla enumerare în susținerea excepției de

neconstituționalitate a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Având în vedere acest aspect, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, întrucât, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Doina Scurtu în Dosarul nr. 7.784/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 98

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tower Center International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 29.999/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției domnul avocat Marius Grigorescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în

stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 29.999/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Tower Center International” — S.R.L. din București într-un dosar având ca obiect asigurare de dovezi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității în drepturi, limitează accesul liber la justiție și restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți și contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. Astfel, accesul liber la justiție implică atât egalitatea de tratament a părților implicate într-un litigiu civil, cât și egalitatea armelor procedurale puse la dispoziția acestora pentru a afirma sau a combate pretențiile deduse judecătii. Ori de câte ori instanța de judecată va dispune admiterea cererii de asigurare de dovezi fără citarea părților, pârâtul nu va putea să își asigure apărarea față de administrarea probei, spre deosebire de reclamant care, deoarece a introdus cererea, va avea cunoștință de data fixată de instanță pentru soluționarea cererii sale și va putea să o susțină. În aceste condiții, primejdia în administrarea probei nu justifică limitarea exercițiului dreptului de acces liber la justiție.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*În caz de primejdie în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 632 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 24 august 2007, și Decizia nr. 173 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 18 aprilie 2007, Curtea a statuat că procedura de asigurare a dovezilor este o procedură specială, de urgență, ce are un scop limitat, acela de conservare a unor dovezi care se află în primejdie să dispară sau să fie greu de administrat în viitor. Orice persoană interesată poate recurge la această procedură, condiția fundamentală a unui asemenea demers fiind existența unei primejdii în administrarea dovezii sau în constatarea unei anumite stări de fapt care ar putea să înceteze ori să se schimbe până la administrarea dovezilor, fără ca dispozițiile criticate să contravină prevederilor art. 16 din Constituție.

De asemenea, Curtea a reținut că liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale pentru situații deosebite și implică existența unor proceduri unice pentru situații deosebite, așa cum este și cea a asigurării dovezilor. De altfel, dovezile administrate prin această procedură pot fi folosite și de partea care nu a solicitat administrarea lor, conservarea dovezilor în aceste condiții neprivând părțile interesate de dreptul de a le combate prin alte probe în cursul procesului de fond.

Totodată, ca o garanție a dreptului la apărare, legiuitorul a prevăzut, în cazul constatării de urgență a unei anumite stări de fapt, obligativitatea comunicării procesului-verbal celui împotriva căruia s-a făcut constatarea, dacă acesta nu a fost de față la cercetare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite sunt valabile și în prezenta cauză.

Având în vedere că nu a fost reținută restrângerea sau încălcarea vreunui drept sau a vreunei libertăți, Curtea constată că prevederile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tower Center International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 29.999/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 107

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroconstrucția ELCO” — S.A. din Timișoara, Asociația Salariaților Societății Comerciale „Electroconstrucția ELCO” — S.A. din Timișoara și Modalca Ghiorghită, în Dosarul nr. 8.781/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.781/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroconstrucția ELCO” — S.A. din Timișoara, Asociația Salariaților Societății Comerciale „Electroconstrucția ELCO” — S.A. din Timișoara și Ghiorghită Modalca cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră, în esență, că din interpretarea textului legal criticat rezultă faptul că legiuitorul obligă părțile să exercite calea de atac a recursului prin invocarea unor motive pe care nu le pot decât intui, întrucât hotărârea atacată nu este nici măcar redactată înăuntrul termenului de recurs.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următoarea redactare:

— Art. 133 alin. (3): *„Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.”*

Autorii acesteia consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin numeroase decizii, spre exemplu Decizia nr. 1.248 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 15 noiembrie 2010, Curtea a statuat că dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 sunt prevederi care constituie o aplicare specială a art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă în privința societăților comerciale.

Prin Decizia nr. 333 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010, Curtea a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu se îngreudește dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și, implicit, dreptul la un proces echitabil. Dimpotrivă, prin această procedură se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale, ca și cea a contestării executării acesteia, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument suplimentar în sensul deplinei respectări a dreptului la apărare.

De asemenea, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, legiuitorul fiind în drept să stabilească regulile de procedură cu aplicabilitate generală, dar și unele reguli speciale, în considerarea unor situații deosebite. Raportat la cauza de față, Curtea reține că legiuitorul, prin edictarea normei legale criticate, și-a exercitat tocmai această competență dată în sarcina sa de textul art. 126 alin. (2) din Constituție, ținând cont de rapiditatea desfășurării raporturilor comerciale, în speță de adoptarea hotărârilor generale ale acționarilor și de necesitatea asigurării

unei stabilități a acestora, astfel încât Curtea nu poate constata încălcarea textelor constituționale invocate.

În ceea ce privește critica autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că „legiuitorul obligă părțile să exercite calea de atac a recursului prin invocarea unor motive pe care nu le pot decât intui, întrucât hotărârea atacată nu este nici măcar redactată înăuntrul termenului de recurs”, Curtea apreciază că aceasta nu poate fi primită.

Astfel, potrivit art. 304¹ din Codul de procedură civilă, *recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu*

poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele. Prin urmare, nu se poate reține, astfel cum susține autorul excepției, că, neputându-se obiectiv motiva recursul, ar fi posibil ca instanța să-l anuleze ca nemotivat, deoarece legea însăși, în textul precizat, obligă instanța, în astfel de cazuri — *hotărâri care nu pot fi atacate cu apel* — să examineze cauza sub toate aspectele.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroconstrucția ELCO Timișoara” — S.A., Asociația Salariaților Societății Comerciale „Electroconstrucția ELCO” — S.A. din Timișoara și Ghiorghită Modalca în Dosarul nr. 8.781/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția Comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionuța Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.898/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului nr. 1.247D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.248D/2010, nr. 1.252D/2010, nr. 1.259D/2010, nr. 1.358D/2010, nr. 1.373D/2010, nr. 1.631D/2010, nr. 1.636D/2010, nr. 3.993D/2010 și nr. 4.750D/2010, având ca

obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 25.508/299/2009, nr. 8.438/299/2009, nr. 8.445/299/2009, nr. 13.148/299/2009, nr. 21.384/299/2009, nr. 13.897/299/2009, nr. 21.385/299/2009 și nr. 7.253/299/2009 ale Judecătorei Sectorului 1 București, precum și de Gavril Hășmășan în Dosarul nr. 3.619/219/2009 al Judecătorei Dej.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect al excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.248D/2010, nr. 1.252D/2010, nr. 1.259D/2010, nr. 1.358D/2010, nr. 1.373D/2010, nr. 1.631D/2010, nr. 1.636D/2010, nr. 3.993D/2010, nr. 4.750D/2010 la Dosarul nr. 1.247D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.248D/2010, nr. 1.252D/2010, nr. 1.259D/2010, nr. 1.358D/2010, nr. 1.373D/2010, nr. 1.631D/2010, nr. 1.636D/2010, nr. 3.993D/2010, nr. 4.750D/2010 la Dosarul nr. 1.247D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 8 și 19 martie, 9, 16, 26 și 29 aprilie, 10 iunie și 3 august 2010, pronunțate în dosarele nr. 13.898/299/2009, nr. 25.508/299/2009, nr. 8.438/299/2009, nr. 8.445/299/2009, nr. 13.148/299/2009, nr. 21.384/299/2009, nr. 13.897/299/2009, nr. 21.385/299/2009 și nr. 7.253/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.619/219/2009, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București și de Gavril Hășmășan în dosare având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie suspendarea executării ca o măsură procesuală lăsată la libera apreciere a judecătorului. În condițiile în care continuarea procedurii de executare poate să producă prejudicii grave debitorului, ar fi trebuit ca, la cererea debitorului, măsura să opereze de drept. Pe de altă parte, condiționarea admiterii cererii de depunere a unei cauțiuni constituie o evidentă restrângere a liberului acces la justiție. Prin stabilirea unei cauțiuni într-un quantum ridicat, contestatorul care justifică interes în promovarea cererii de suspendare riscă executarea silită, chiar în temeiul unor acte de executare nevalabile, datorită imposibilității de a achita cauțiunea stabilită de instanță. Actuala reglementare cuprinsă la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă îngrădește liberul acces la justiție, câtă vreme nu prevede nicio posibilitate de scutire, reducere, eșalonare sau amânare la plata cauțiunii ori plata cauțiunii din fondurile publice, în cazurile în care justițiabilii nu au posibilitatea plății stabilite de instanță ori plata cauțiunii ar avea consecințe grave pentru justițiabil și familia sa.

Pe de altă parte, o parte din autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instanța poate obliga părțile dintr-un dosar să suspende orice executare, deși la baza executării stă un titlu executoriu provenit de la o instanță. Neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate provine și din posibilitatea ca instanța să pronunțe o sentință fără a studia actele dosarului de fond. Instanța poate să ia măsura suspendării fără a cerceta fondul litigiului, or, acest lucru reprezintă o încălcare a dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la apărare, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Dej consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatului Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate în numeroase cazuri, constatând constituționalitatea acestora, prin raportare la critici asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 211 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 298 din 7 mai 2010, referindu-se la prevederile art. 399 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut, în esență, că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. De asemenea, Curtea a mai statuat că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărârile care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea cu acel prilej de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

De asemenea, prin Decizia nr. 567 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 17 iunie 2010, Curtea a statuat că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

În ceea ce privește instituirea obligației de plată a unei cauțiuni, prin aceeași Decizie nr. 567 din 29 aprilie 2010 și prin Decizia nr. 72 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 17 martie 2010, Curtea a reținut că „instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, iar, pe de altă parte, de a preveni și de a limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție”.

Referitor la cuantumul rezonabil al cauțiunii, Curtea a statuat prin Decizia nr. 539 din 18 octombrie 2005, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.116 din 12 decembrie 2005, că „judecătorul este ținut să respecte anumite limite rezonabile la stabilirea cauțiunii, eventualul abuz putând fi cenzurat, de vreme ce încheierea de soluționare a cererii de suspendare este supusă recursului, în temeiul art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile accesului liber la justiție, ca și de cele ale dreptului la apărare.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 13.898/299/2009, nr. 25.508/299/2009, nr. 8.438/299/2009, nr. 8.445/299/2009, nr. 13.148/299/2009, nr. 21.384/299/2009, nr. 13.897/299/2009, nr. 21.385/299/2009 și nr. 7.253/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București și de Gavril Hășmășan în Dosarul nr. 3.619/219/2009 al Judecătoriei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 127

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45¹, art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (31) și (35) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45¹, art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (31) și (35) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Angela Elisabeta Ciurea în Dosarul nr. 8.847/1/2009 (nr. vechi 22/2009) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, întrucât aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei, din încheierea de sesizare reieșind faptul că a fost invocată o excepție de neconstituționalitate în fața comisiei de disciplină, însă aceasta a fost respinsă. Cu privire la celelalte excepții de neconstituționalitate, apreciază că acestea sunt neîntemeiate, deoarece întreaga procedură disciplinară prevăzută de dispozițiile de lege criticate reprezintă o transpunere a art. 134 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.847/1/2009 (nr. vechi 22/2009), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a

prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45¹, art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (3¹) și (3⁵) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Angela Elisabeta Ciurea într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Hotărârii nr. 10/P din 16 septembrie 2009 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori, prin care i s-a aplicat sancțiunea „excluderea din magistratură” pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a) și b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate din Codul de procedură civilă și din Legea nr. 47/1992 sunt neconstituționale. În acest sens arată că, întrucât în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii s-au stabilit prin lege atribuții de instanță de disciplină, iar procedura de judecată desfășurată în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanțe disciplinare, este cea contencioasă, prevăzută de Codul de procedură civilă, prin interpretarea și aplicarea prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 și ale art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, în sensul că sesizarea Curții Constituționale nu se poate face de către instanța disciplinară, s-a încălcat Constituția.

Referitor la prevederile criticate din Legea nr. 317/2004, susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece permit unei structuri jurisdicționale din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii să judece sesizări de natura abaterii disciplinare, substituindu-se rolului unei instanțe de judecată, contravenind principiului accesului liber la justiție prin garantarea unui proces echitabil. Astfel, verificarea preliminară a informațiilor sau reclamațiilor despre magistrați se face de inspectorii Consiliului Superior al Magistraturii, urmărirea se face de o comisie de disciplină alcătuită în prezent doar din inspectori din același corp cu inspectorii care fac verificările, iar judecata se face de către magistrații din secții care sunt aceiași cu cei care au numit inspectorii (a se vedea în acest sens și Raportul pe anul 2008 al SoJUST). Or, atât inspectorii, cât și membrii secțiilor își desfășoară activitatea în aceeași instituție și, mai mult, inspectorii nu sunt angajați nici permanenți ai Consiliului Superior al Magistraturii, nici în urma unui concurs obiectiv, ci sunt numiți în baza unui interviu chiar de către membrii Consiliului Superior al Magistraturii și pe o durată nesigură (de exemplu, numire în urma detașării, astfel încât membrii Consiliului Superior al Magistraturii pot oricând și nemotivat să dispună încetarea detașării). Prin urmare, cariera inspectorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii depinde exclusiv de voința arbitrară a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

În consecință, magistratul care este subiect pasiv al unei acțiuni disciplinare nu se bucură de garanțiile unei „judecăți” imparțiale, astfel cum prevede art. 6 paragraful 1 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, *Cauza Engel contra Olandei, 1976*.

De asemenea, reliefând confuzia dintre activitatea de urmărire și cea de judecată, întrunite la același for, pentru identitate de rațiune, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 51/2008, pronunțată în cazul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea constituie expresia dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Constituție și, în plus, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de instanță de disciplină nu interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate și se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de lege, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Invocă în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 788/2007, nr. 148/2003 și nr. 165/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45¹, art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (3¹) și (3⁵) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a fost republicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, iar art. 29 alin. (6) a devenit art. 29 alin. (5), cu următorul cuprins: *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

Dispozițiile art. 299—316 din Codul de procedură civilă formează capitolul I — *Recursul* al Titlului V — *Căile extraordinare de atac*.

Prevederile art. 45, art. 45¹, art. 46 și art. 61 alin. (3¹) și art. 61 alin. (3⁵) din Legea nr. 317/2004 au fost modificate și completate prin art. II pct. 1, 2, 3 și, respectiv, pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și

procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009.

Potrivit art. XXV alin. (2) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010: „Referirile la completul de 9 judecători cuprinse în actele normative în vigoare se consideră a fi făcute la completele de 5 judecători.”

În prezent, textele criticate din Legea nr. 317/2004 au următorul conținut:

— Art. 45: „(1) Acțiunea disciplinară se exercită de comisiile de disciplină ale Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Comisiile de disciplină pot fi sesizate de Inspecția judiciară sau se pot sesiza din oficiu în legătură cu abaterile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor.

(3) Comisiile de disciplină sunt formate din 3 inspectori ai Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători și, respectiv, 3 inspectori ai Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori.

(4) Membrii comisiilor de disciplină nu pot desfășura pe perioada mandatului decât activitate specifică acestei calități și sunt înlocuiți de membri supleanți în situațiile în care, din motive întemeiate, nu pot participa la soluționarea lucrărilor.

(5) Membrii comisiilor de disciplină și membrii supleanți sunt numiți de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat de un an, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.”;

— Art. 45¹: „(1) Orice persoană interesată, inclusiv conducătorii instanțelor sau ai parchetelor, poate semnala Inspecției judiciare aspecte în legătură cu activitatea ori conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, cu încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori cu săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare.

(2) Orice semnalare privind activitatea necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor, greșit îndreptată la instanțe sau parchete, va fi înaintată Inspecției judiciare în termen de 5 zile de la înregistrare.

(3) Aspectele semnalate sunt supuse unor verificări prealabile efectuate de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv ai Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori, în cadrul cărora se stabilește dacă există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare.

(4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare.

(5) În cazul în care se constată că există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, Serviciul de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv Serviciul de inspecție judiciară pentru procurori sesizează comisia de disciplină corespunzătoare.”;

— Art. 46: „(1) În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare, care se dispune potrivit art. 45 alin. (2), în termen de maximum 10 zile de la data sesizării.

(2) Cercetarea disciplinară se efectuează de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori.

(3) În cadrul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției. Ascultarea celui în cauză și verificarea apărărilor judecătorului sau procurorului cercetat sunt obligatorii. Refuzul judecătorului sau procurorului cercetat de a face declarații sau de a se prezenta la cercetări se

constată prin proces-verbal și nu împiedică încheierea cercetării. Judecătorul sau procurorul cercetat are dreptul să cunoască toate actele cercetării și să solicite probe în apărare.

(4) Cercetarea disciplinară se desfășoară cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la informațiile clasificate și la protecția datelor cu caracter personal.

(5) Cercetarea disciplinară se suspendă atunci când împotriva judecătorului sau procurorului cercetat s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru aceeași faptă.

(6) Organul de urmărire penală este obligat să comunice Consiliului Superior al Magistraturii într-un termen rezonabil actul prin care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale.

(7) Suspendarea se dispune de comisia de disciplină, prin rezoluție.

(8) Suspendarea operează până când soluția pronunțată în cauza care a motivat suspendarea a devenit definitivă. Dispozițiile alin. (6) se aplică în mod corespunzător.

(9) Cercetarea prealabilă se efectuează în termen de 30 de zile de la data dispunerii acesteia, cu excepția situației în care intervine suspendarea. Comisia de disciplină poate dispune prelungirea termenului, cu cel mult 30 de zile, dacă există motive întemeiate care justifică această măsură.

(10) În cazul în care, înainte de sesizarea secției, comisia de disciplină constată că sunt necesare verificări suplimentare, solicită completarea cercetării disciplinare. Rezultatul verificărilor suplimentare este înaintat comisiei de disciplină în cel mult 30 de zile de la data la care s-a dispus completarea verificărilor.

(11) În termen de 20 de zile de la primirea rezultatului cercetării disciplinare sau, după caz, a rezultatului verificărilor suplimentare, comisia de disciplină, în cazul în care consideră că se justifică, sesizează secția corespunzătoare în vederea soluționării acțiunii disciplinare.

(12) În cazul în care comisia de disciplină consideră că exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifică, dispune clasarea. Rezoluția se comunică persoanelor indicate la art. 45¹ alin. (4) și inspectorului judiciar care a efectuat cercetarea.

(13) Împotriva soluției de clasare poate fi formulată contestație de persoana indicată la art. 45¹ alin. (1), de persoana vizată sau de inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea la secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la comunicarea rezoluției.

(14) Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termenul de prescripție de cel mult un an de la data la care fapta a fost cunoscută.”;

— Art. 49 alin. (2): „Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Competența soluționării recursului aparține Completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 9 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorul sancționat disciplinar.”;

— Art. 61 alin. (31) și (35): „Pe durata exercitării mandatului de inspector, judecătorii și procurorii sunt suspendați de drept din funcțiile pe care le ocupă la instanțe și parchete. Judecătorii și procurorii cu funcții de conducere sunt obligați să opteze între funcția de conducere și cea de inspector judiciar, în termen de 30 de zile de la data dobândirii dreptului de a ocupa în continuare funcția de inspector judiciar. După cele 30 de zile, postul de conducere sau de inspector judiciar pentru care nu s-a făcut opțiunea devine vacant de drept. [...]

(35) Perioada în care judecătorul sau procurorul este inspector judiciar în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii constituie vechime în funcția de judecător sau procuror.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Cu privire la dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul invocării excepției de neconstituționalitate în fața unei secții a Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de instanță disciplinară, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 514/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 10 iulie 2007, statuând că Legea fundamentală stabilește în art. 146 lit. d) atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, iar, în aplicarea acestei prevederi constituționale, art. 29 din Legea nr. 47/1992 se referă în mod expres la excepțiile ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe, stabilind condițiile în care Curtea poate fi sesizată.

Potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (1), „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar, în aplicarea acestui text constituțional, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, prevede în art. 2 alin. (2) că instanțe judecătorești sunt: a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) curți de apel; c) tribunale; d) tribunale specializate; e) instanțe militare; f) judecătorii.

În concluzie, prin aceeași decizie, instanța de contencios constituțional a constatat că sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate nu poate fi făcută în mod legal decât de una dintre instanțele judecătorești enumerate de lege.

Având în vedere aceste argumente, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate ridicată în fața uneia dintre secțiile Consiliului Superior al Magistraturii este inadmisibilă, deoarece nu a fost legal sesizată, așa cum prevăd dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituție și dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, de o instanță judecătorească.

2. Cu privire la dispozițiile criticate din Legea nr. 317/2004, prin Decizia nr. 165/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Curtea a statuat că dispozițiile de lege potrivit cărora hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se pot ataca cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceleiași norme constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, legea sa organică — Legea nr. 317/2004 — stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în secțiunea a 4-a „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților*” din cap. IV „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii*”, în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate. Așadar, ținând cont că dispozițiile de lege criticate prevăd o cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că acestea încalcă accesul liber la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci

și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Cu același prilej Curtea a observat că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Prin Decizia nr. 1.449 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 5 ianuarie 2011, Curtea a reținut că, avându-se în vedere, pe de o parte, rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii de „*instanță de judecată [...] în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor*”, iar, pe de altă parte, dispozițiile Legii nr. 317/2004 care prevăd o cale de atac la instanța de judecată împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că prevederile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil, consacrate prin art. 21 din Constituție și prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc parțial aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la câmpul de aplicare a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven et De Meyere contra Belgiei*, a statuat că procedurile disciplinare intră sub incidența art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială. Astfel, garanțiile dreptului la un proces echitabil implică dreptul părților de a lua cunoștință de toate aspectele litigiului (Hotărârea din 20 februarie 1996, pronunțată în Cauza *Lobo Machado contra Portugaliei*) și presupune respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea din 18 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Baccichetti contra Franței*).

Referitor la competența unor organisme profesionale de a judeca acțiuni disciplinare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că în numeroase state ale Consiliului Europei abaterile disciplinare sunt de competența acestor structuri, iar o asemenea atribuire de competență nu este contrară dispozițiilor Convenției, care impune totuși unul dintre următoarele sisteme: sau jurisdicțiile organismelor profesionale îndeplinesc exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție, sau ele nu le îndeplinesc și atunci legea națională trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială. În acest sens s-a pronunțat, în mod constant, Curtea de la Strasbourg, prin Hotărârea din 10 februarie 1983, pronunțată în Cauza *Albert et Le Compte contra Belgiei*, prin Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Bryan contra Marii Britanii*, prin Hotărârea din 20 mai 1998, pronunțată în Cauza *Gautrin și alții contra Franței*, prin Hotărârea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Frankowicz contra Poloniei*, și prin Hotărârea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Chaudet contra Franței*.

Potrivit art. 134 alin. (2) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Similar, în alte state europene, acțiunile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor sunt de competența organismelor naționale echivalente Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, în Franța, Consiliul Superior al Magistraturii este instanță disciplinară a magistraților, iar deciziile pronunțate în cadrul acestei atribuții pot fi atacate la Consiliul de Stat. În Spania, instanța disciplinară este diferită în funcție de gravitatea faptelor săvârșite. Pentru faptele foarte grave, este competent Plenul Consiliului General al Puterii Judiciare. Pentru fapte grave, este competentă Comisia de disciplină a Consiliului General al Puterii Judiciare, iar pentru fapte mai puțin grave este competent președintele sau organul de conducere al instanței respective, iar, în acest din urmă caz, sancțiunea constă în avertisment sau amendă. În Italia, potrivit art. 105 din Constituție, măsurile disciplinare relative la magistrați sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, ministrul justiției (care poate fi titularul acțiunii disciplinare), procurorul general de pe lângă Curtea de Casație și magistratul sancționat pot exercita recurs împotriva deciziilor Secției disciplinare a Consiliului Superior al Magistraturii în fața Secțiilor Unite ale Curții de Casație, iar instanța de control judiciar are competența de a examina atât respectarea regularității procedurii disciplinare, cât și calificarea faptelor acuzate și temeinicia luării sancțiunii.

Prin urmare, Curtea observă că, în materia răspunderii disciplinare a magistraților, legiuitorul român a adoptat o reglementare similară cu cea a altor țări din Europa, prevăzând — referitor la procedura disciplinară — **o fază administrativă**, cercetarea disciplinară efectuându-se de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori, și **o fază jurisdicțională**, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă, cu respectarea principiului contradictorialității, magistratul în cauză fiind citat, putând fi reprezentat de un alt judecător sau procuror ori asistat sau reprezentat de avocat, având dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și să solicite administrarea de probe în apărare.

Împotriva hotărârii de sancționare a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii există o cale de atac, și anume recursul în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de

5 judecători, prevăzut de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004. Curtea reține că acest „recurs” nu trebuie calificat ca fiind acea cale extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, ci ca o veritabilă cale de atac devolutivă împotriva hotărârii organului disciplinar (Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, având doar rolul unei instanțe de judecată), cale de atac soluționată de către o instanță judecătorească, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare. Acesta este și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție”. Prin Decizia nr. 148/2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, referindu-se la atribuția Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum este stabilită în art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia acesta îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică, Curtea a statuat că această dispoziție constituțională nu poate interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate de această „instanță extrajudiciară”.

Prin urmare, îndeplinind exigențele dreptului la un proces echitabil, prin asigurarea unei căi efective de atac la o instanță judecătorească, consacrată prin art. 21 alin. (3) din Constituție și prin art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „recursul” din materia disciplinară a magistraților este o veritabilă și efectivă cale de atac împotriva hotărârii secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, cale de atac prin care instanța de judecată, ținând seama și de rolul activ pe care trebuie să îl aibă, poate soluționa cauza sub toate aspectele, atât asupra legalității procedurii disciplinare, cât și asupra temeiniciei hotărârii.

Referitor la celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea sunt neîntemeiate, deoarece, pe de o parte, însăși Constituția prevede în art. 134 alin. (2) că, prin secțiile sale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, iar, pe de altă parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009, prin care s-au modificat dispozițiile din Legea nr. 317/2004 referitoare la Inspecția judiciară, a avut ca scop asigurarea independenței inspectorilor judiciari și a eficientizării activității acestora.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 299—316 din Codul de procedură civilă și ale art. 45, art. 45¹, art. 46, art. 49 alin. (2) și art. 61 alin. (3¹) și (3⁵) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Angela Elisabeta Ciurea în Dosarul nr. 8.847/1/2009 (nr. vechi 22/2009) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Alexandru Adrian Mirică în Dosarul nr. 9.988/1/2009 (nr. vechi 24/2009) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece procedura disciplinară prevăzută de dispozițiile de lege criticate reprezintă o transpunere a art. 134 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.988/1/2009 (nr. vechi 24/2009), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru Adrian Mirică într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Hotărârii nr. 11/P din 6 octombrie 2009 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori prin care i s-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în avertisment pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, în măsura în care prin termenul „recurs” se înțelege calea de atac reglementată de Codul de procedură civilă. În acest sens, arată că noțiunea de „recurs” folosită de textul de lege criticat ar trebui să aibă semnificația unei căi de atac în cadrul controlului judecătoresc al actelor administrative, fiind o acțiune în fond, cu toate procedurile legale care însoțesc o asemenea acțiune,

inclusiv jurisdicția deplină a instanței de judecată. *Ad absurdum*, dacă recursul în cauză ar avea înțelesul atribuit de Codul de procedură civilă, ar atrage incidența unor dispoziții care ar îngădi accesul liber la justiție, cum ar fi cele legate de motivele de casare, recursul fiind cale extraordinară de atac, iar nu una devolutivă, cele privind motivarea în termen, sub sancțiunea nulității, cele privind invocarea excepțiilor procesuale, cele privind admisibilitatea probelor etc.

Cu privire la dispozițiile art. 49 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, arată că acestea contravin art. 129 din Constituție, care consacră dreptul la existența a cel puțin unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate pentru prima oară într-o cauză. Faptul că art. 129 din Legea fundamentală prevede că exercitarea dreptului de a utiliza căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești se face în condițiile legii semnifică faptul că legea trebuie să reglementeze modul de exercitare a căilor de atac, iar nu să suprime posibilitatea de a exercita măcar o cale de atac împotriva primei hotărâri date de o instanță judecătorească. Totodată, nu se justifică un tratament discriminatoriu pentru acțiunea împotriva actului administrativ al Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu alte acte administrative, care beneficiază atât de posibilitatea atacării actului în justiție, cât și de calea de control judiciar.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, arată că posibilitatea sesizării din oficiu a Comisiei de disciplină încalcă imparțialitatea Consiliului Superior al Magistraturii, consacrată expres prin art. 134 alin. (1) și (2) din Constituție. Aceasta deoarece Comisia de disciplină nu este o structură autonomă, „fiind vorba tot de angajații Consiliului Superior al Magistraturii, numiți de acesta, printr-o procedură lipsită de obiectivitate”. Comisia de disciplină nu poate fi asimilată unui „procuror al procurorilor” sau unui „procuror al judecătorilor”, în materie disciplinară neregăsindu-se fundamentul sesizării din oficiu, ca în materie penală, unde se apără interesele generale ale societății și ordinea de drept, în general.

În materia răspunderii disciplinare a magistraților, există posibilitatea de a sesiza abaterile disciplinare de către orice persoană interesată, de către conducerea instanțelor și parchetelor, de către colegiile de conducere, comisiile de evaluare, „motiv pentru care nu se regăsește nicio rațiune de a denatura sensul Consiliului Superior al Magistraturii, de instanță imparțială și de garant al independenței justiției, către un sens represiv, fără interes în sfera interesului public, ci într-un interes de «poliție a instanțelor»”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea constituie expresia dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Constituție și, în plus, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de instanță de disciplină nu interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate și se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlăpătuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de lege, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 788/2007, nr. 148/2003 și nr. 165/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005. Prevederile art. 45 au fost modificate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009.

Textele de lege criticate au, în prezent, următorul conținut:

— Art. 45 alin. (2): „*Comisiile de disciplină pot fi sesizate de Inspecția judiciară sau se pot sesiza din oficiu în legătură cu abaterile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor.*”;

— Art. 49 alin. (2) și (4): „*Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Competența soluționării recursului aparține Completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 9 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorul sancționat disciplinar.*

[...]

(4) *Hotărârea prin care se soluționează recursul prevăzut la alin. (2) este irevocabilă.*”

Potrivit art. XXV alin. (2) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, „*Referirile la completul de 9 judecători cuprinse în actele normative în vigoare se consideră a fi făcute la completele de 5 judecători.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 165/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, a statuat că dispozițiile de lege potrivit cărora hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se pot ataca cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceleiași norme constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, legea sa organică — Legea nr. 317/2004 — stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în secțiunea a 4-a „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților*” din cap. IV „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii*”, în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate. Așadar, ținând cont că dispozițiile de lege criticate prevăd o cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că acestea încalcă accesul liber la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlăpătuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Cu același prilej, Curtea a observat că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Prin Decizia nr. 1.449 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 5 ianuarie 2011, Curtea a reținut că, avându-se în vedere, pe de-o parte, rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii de „*instanță de judecată [...] în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor*”, iar, pe de altă parte, dispozițiile Legii nr. 317/2004 care prevăd o cale de atac la instanța de judecată împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că prevederile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil, consacrate prin art. 21 din Constituție și prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, parțial, aceleași aspecte și având în vedere că nu au

intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la câmpul de aplicare a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în *Cauza Le Compte, Van Leuven et De Meyere contra Belgiei*, a statuat că procedurile disciplinare intră sub incidența art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială. Astfel, garanțiile dreptului la un proces echitabil implică dreptul părților de a lua cunoștință de toate aspectele litigiului (Hotărârea din 20 februarie 1996, pronunțată în *Cauza Lobo Machado contra Portugaliei*) și presupune respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea din 18 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Baccichetti contra Franței*).

Referitor la competența unor organisme profesionale de a judeca acțiuni disciplinare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că în numeroase state ale Consiliului Europei abaterile disciplinare sunt de competența acestor structuri, iar o asemenea atribuire de competență nu este contrară dispozițiilor Convenției, care impune totuși unul dintre următoarele sisteme: sau jurisdicțiile organismelor profesionale îndeplinesc exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție, sau ele nu le îndeplinesc și atunci legea națională trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială. În acest sens s-a pronunțat, în mod constant, Curtea de la Strasbourg, prin Hotărârea din 10 februarie 1983, pronunțată în *Cauza Albert et Le Compte contra Belgiei*, prin Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în *Cauza Bryan contra Marii Britanii*, prin Hotărârea din 20 mai 1998, pronunțată în *Cauza Gautrin și alții contra Franței*, prin Hotărârea din 16 decembrie 2008, pronunțată în *Cauza Frankowicz contra Poloniei*, și prin Hotărârea din 29 octombrie 2009, pronunțată în *Cauza Chaudet contra Franței*.

Potrivit art. 134 alin. (2) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Similar, în alte state europene, acțiunile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor sunt de competența organismelor naționale echivalente Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, în Franța, Consiliul Superior al Magistraturii este instanță disciplinară a magistraților, iar deciziile pronunțate în cadrul acestei atribuții pot fi atacate la Consiliul de Stat. În Spania, instanța disciplinară este diferită în funcție de gravitatea faptelor săvârșite. Pentru faptele foarte grave, este competent Plenul Consiliului General al Puterii Judiciare. Pentru fapte grave, este competent Comisia de disciplină a Consiliului General al Puterii Judiciare, iar pentru fapte mai puțin grave este competent președintele sau organul de conducere al instanței respective, iar, în acest din urmă caz, sancțiunea constă în avertisment sau amendă. În Italia, potrivit art. 105 din Constituție, măsurile disciplinare relative la magistrați sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, iar ministrul justiției (care poate fi titularul acțiunii disciplinare), procurorul general de pe lângă Curtea de Casație și magistratul sancționat pot exercita recurs împotriva deciziilor Secției disciplinare a Consiliului Superior al Magistraturii în fața Secțiilor Unite ale Curții de Casație, iar instanța de control

judiciar are competența de a examina atât respectarea regularității procedurii disciplinare, cât și calificarea faptelor acuzate și temeinicia luării sancțiunii.

Prin urmare, Curtea observă că, în materia răspunderii disciplinare a magistraților, legiuitorul român a adoptat o reglementare similară cu cea a altor țări din Europa, prevăzând — referitor la procedura disciplinară — **o fază administrativă**, cercetarea disciplinară efectuându-se de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori, și **o fază jurisdicțională**, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă, cu respectarea principiului contradictorialității, magistratul în cauză fiind citat, putând fi reprezentat de un alt judecător sau procuror ori asistat sau reprezentat de avocat, având dreptul să ia la cunoștință de toate actele dosarului și să solicite administrarea de probe în apărare.

Împotriva hotărârii de sancționare a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii există o cale de atac, și anume recursul în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, prevăzut de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004. Curtea reține că acest „recurs” nu trebuie calificat ca fiind acea cale extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, ci ca o veritabilă cale de atac devolutivă împotriva hotărârii organului disciplinar (Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, având doar rolul unei instanțe de judecată), cale de atac soluționată de către o instanță judecătorească, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare. Acesta este și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție.” Prin Decizia nr. 148/2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, referindu-se la atribuția Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum este stabilită în art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia acesta îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică, Curtea a statuat că această dispoziție constituțională nu poate interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate de această „instanță extrajudiciară”.

Prin urmare, îndeplinind exigențele dreptului la un proces echitabil, prin asigurarea unei căi efective de atac la o instanță judecătorească, consacrate prin art. 21 alin. (3) din Constituție și prin art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „recursul” din materia disciplinară a magistraților este o veritabilă și efectivă cale de atac împotriva hotărârii secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, cale de atac prin care instanța de judecată, ținând seama și de rolul activ pe care trebuie să-l aibă, poate soluționa cauza sub toate aspectele, atât asupra legalității procedurii disciplinare, cât și asupra temeiniciei hotărârii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) și art. 49 alin. (2) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Alexandru Adrian Mirică în Dosarul nr. 9.988/1/2009 (nr. vechi 24/2009) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

